

μετὰ ἐν ἐξολοθρευτικὸν πάρολι ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐκείνων μορφῶν παρετήρησα ἐκφράσεις λύκων, τίγρεων, εἶδα ὀφθαλμοὺς ἐκχέοντας ἀγρίαν, αἱματώδη ἀστραπὴν, εἶδα χεῖλη ἀνασυρόμενα καὶ ὀδόντας ἐπιδευκνυμένους, ἀπειλητικῶς, ὥσει ἐν τῇ φοβερᾷ ἐξάψει ν' ἀφυπνίζετο αἴφνης τὸ αἰμοχαρὲς ἀρχέγονον ὀρμέφυτον, καὶ ν' ἀνελάμβανον οἱ ὀδόντες τὴν φροντίδα τῆς ἐκδικήσεως...

Κατεκλίθη ἀργά, μετὰ καρηβαρίας· περὶ τὸ λυκαυγὲς ἀφυπνίσθη ὑπὸ κανονοβολισμῶν· ἦσαν οἱ ἀπὸ τοῦ Λόφου τῶν Νυμφῶν κανονοβολισμοὶ οἱ ἀναγγέλλοντες τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας· συγχρόνως ἠκούσθη μελωδικώτατον ἀνάκρουσμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ποιητικὴν ἐκείνην γλυκεῖα ὥρα τῆς χαραυγῆς, ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Ζαλοκώστας, εἶχε τι τὸ ἀπεριγράφτως μυστηριώδες καὶ μαγευτικόν· ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος διήλασε τὴν ὁδὸν Κηφισίας ἀνακρούουσα τὸ Ἑωδινὸν καὶ διηυδύνθη εἰς τοὺς στρατῶνας ὅπως ἀφυπνίσθη τοὺς στρατιώτας.

Ἡ ὥραιότερα ἐκ τῶν τυπικῶν τελετῶν ἄς φέρουσιν αἱ ἐπίσημοι ἡμέραι εἶνε ἡ ἐορτὴ τοῦ χειροφιλήματος. Γίνεται δ' αὕτη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου εὐρισκομένη ἐν τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ τῶν ἀνακτόρων καὶ συγκοινωνοῦσιν μετ' ἄλλων δύο αἰθουσῶν ἐξ ὧν ἐπισημοτάτη εἶνε ἡ τῶν τροπαίων, περιέχουσα κειμήλια τοῦ Ἀγῶνος. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, πρὸ τοῦ θρόνου, ἰσταμένη ἡ Βασίλισσα τείνει τὴν κρινοδάκτυλον χεῖρα εἰς ἀσπασμόν, τὴν εὐεργετικὴν χεῖρα, ἥτις ἀπέμαξε τόσα δάκρυα, ἦν τόσα χεῖλη ἐν ἀκατασχέτῳ ὀρμῇ εὐγνωμοσύνης ἐφίλησαν· τὴν βασιλικὴν χεῖρα ἀσπάζονται παρελαύνοντες οἱ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ στρατιωτικοί, ἀπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ὑποστρατῆγων μέχρι τῶν τελευταίων τμηματάρχων καὶ τῶν ἀνθυπολοχαγῶν.

Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους παρουσιάζονται εἰς τὴν βασιλισσάν πολλοὶ τῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας· ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ διαδόχου καθιερώθη διὰ τὰς κυρίας ἰδίᾳ ἐπίσημος στολὴ τῆς αὐλῆς, καὶ ταύτην φέρουσαι ὑπέβαλλον αἱ ἑλληνίδες τῇ προσφιλῇ τῶν βασιλίσσῃ τὰς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει εὐχὰς τῶν·

ἡ στολὴ αὕτη μὲ τὰ ἀτμώδη κρήδεμνα καὶ τὰ χρυσὰ φλωρία τῆς, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μετ' ἀγάπης ἐφόρει ἡ βασίλισσα Ὀλγα, εἶνε τόσον γραφικὴ, ἀναδεικνύει τόσον πολὺ τὴν εὐμέλειαν τοῦ σώματος, βοηθεῖ τόσον καλὰ τὴν φύσιν καὶ ἐνίοτε τὴν ἀναπληροῖ ὅταν τυχὸν αὕτη ἐφάνη ἀπρόσεκτος, ὥστε παρέλασις ὅλη πλαστικῶν ἀθηναϊκῶν καλλονῶν οὕτως ἡμφιεσμένων εἶνε ἐντρυφήμα τῶν ὀφθαλμῶν, εἶνε ἀληθὲς καλαισθητικὴ ἀπόλαυσις.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἀναμένουσι μετ' ἀνυπομονησίας τὴν πρώτην τοῦ ἔτους εἶνε οἱ διανομεῖς, οἱ ὕδρονομοι, οἱ ὁδοκαθαρισταί, οἱ φανοκόροι. Οἱ εὐεργέται οὗτοι τῆς ἀνθρωπότητος οἱ ὁποῖοι φροντίζουν περὶ κατευνάσεως τῆς δίψης μας, φροντίζουν νὰ μὴ ἐμβαίναμεν μέχρι γονάτων ἐντὸς τῶν σκουπιδίων, μεριμνοῦν νὰ μὴ θραύσωμεν τὴν κεφαλὴν μας ἐπὶ τοίχου τινὸς ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός, οἱ ἄγνωστοι οὗτοι εὐεργέται μας φροντίζοντες καὶ περὶ τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ γνωρίζοντες ὅτι ἡ ἀχαριστία εἶνε τὸ χειρίστον τῶν αἰσθημάτων, μᾶς δίδουσι τὴν ἀφορμὴν νὰ μὴ εἴμεθα ἀχάριστοι, ἐντείνουσι τὴν καλωσύνην τῶν μέχρι τοῦ νὰ ἔλθωσι μέχρι τῆς θύρας μας, μέχρι τοῦ δωματίου μας ὅπως τοῖς δώσωμεν τὸν μποναμᾶν τῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μόνη τῶν ἐπιθυμῶν εἶνε νὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι, φέρουσι μετ' ἐαυτῶν καὶ εὐχὰς εἰς τὰ χεῖλη τῶν καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν· αἱ τελευταῖαι εἶνε τυπωμέναι, ἐνίοτε δὲ εἶνε καὶ ἔμμετροι· καταλαμβάνει τὸ μέγεθος τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον τρέφουν δι' ἡμᾶς· αὐτοὶ οἱ κρατοῦντες ἐπὶ τριακοσίας ἐξήντα πέντε ἡμέρας τὸ σάββατον ἢ τὸ φανοκορικὸν κοντάρι, πρὸς χάριν μας καταθέτουν τὸ ὄπλον τῶν, λαμβάνουν τὴν γραφίδα καὶ γράφουν στίχους. Ἀλλὰ φεῦ! ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ ἀχαριστότερον τῶν ζώων· ἔχομεν τὸ θράσος νὰ νομίζωμεν ὅτι οἱ κύριοι ποιηταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ σαρώνουν καὶ μέσα εἰς τοὺς στίχους τῶν ἢ νὰ χειρίζονται τὸ κοντάρι τῶν καὶ μέσα εἰς τὰς ὁμοιοκαταληξίας τῶν!...

Σὲ φιλῶ

Παρεπίδημος.

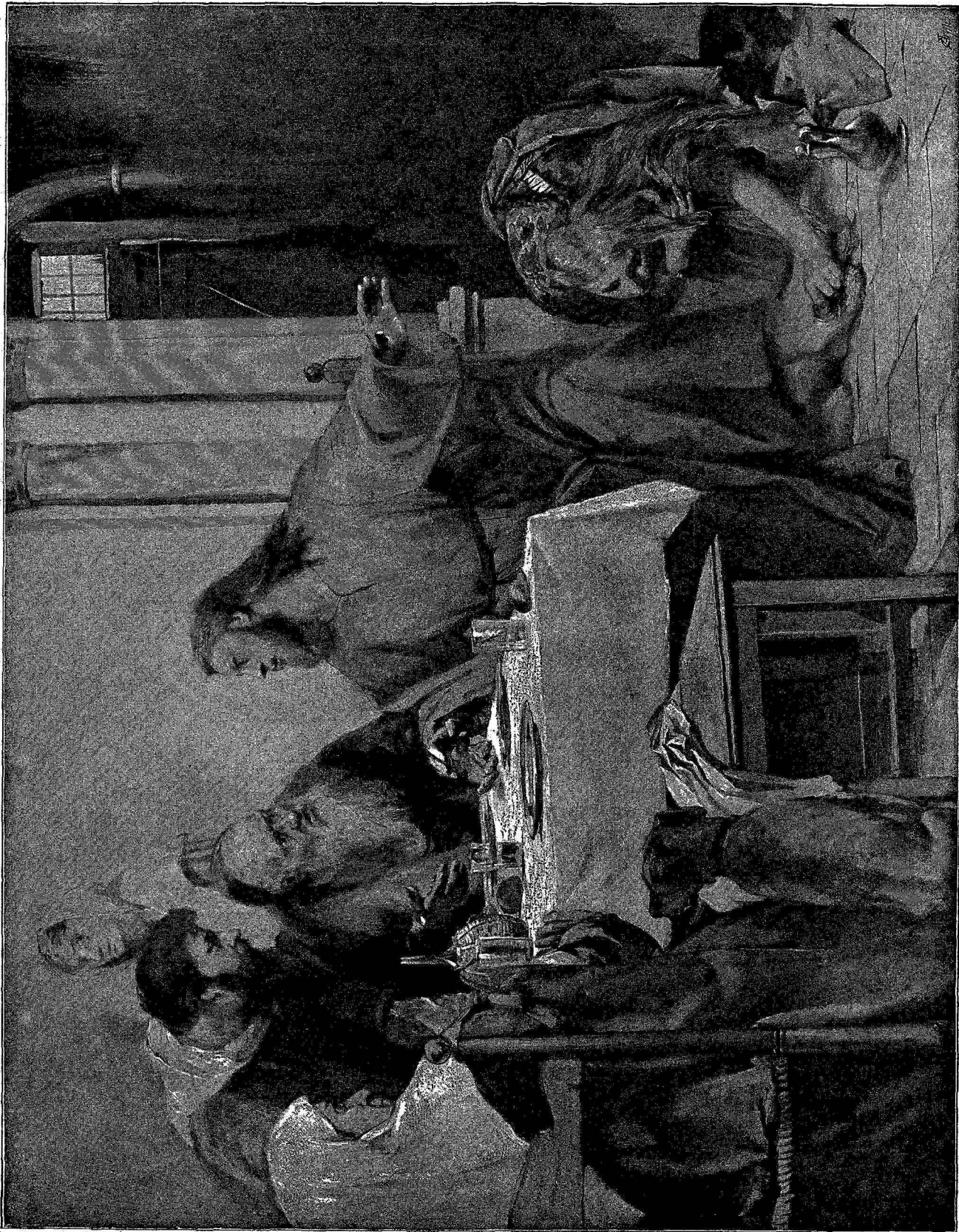
Η ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΡΑΠΠΟΥ.

 N ἔτει 1785 νεαρός τις, ἑγγαμὸς, ὑφαντὴς ἐκ τοῦ πολυχνίου Ἰταγγεν τῆς Βυρτεμβέργης, ὀνομαζόμενος Γεώργιος Ῥάππος, παρουσιάσθη αἴφνης ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Βυρτεμβέργῃ ὡς «θεοφώτιστος» ἀναμόρφωτῆς, κηρύττων περὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας, περὶ μετανοίας ἐν τῷ ὀρθῷ πνεύματι τῆς γραφῆς, καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν προσεχὴ ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος, μέλλοντος νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν χιλιετὴ αὐτοῦ βασιλείαν διὰ τοὺς ἀληθεῖς χριστιανοὺς. Ὁ Ῥάππος εὗρεν ἀμέσως εὐλαβὲς ἀκροατήριον τοῦ καινοφανοῦς κηρύγματός του. Συνεπεία τῶν τερατωδῶν συμβάντων τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἡ πίστις περὶ τῆς ἐπικειμένης καταστροφῆς τῆς ἀθλίας ἐκείνης καὶ πολυμυήτου τῶν πραγμάτων καταστάσεως εὕρισκεν τότε ὁσημέραι εὐρύτερον ἔδαφος παρὰ τοῖς χωρικοῖς λαοῖς, καὶ ἰδίᾳ τῷ τῆς Βυρτεμβέργης, τοιοῦτος δὲ προφήτης οἷος ὁ Ῥάππος, ἔχων φήμην ἀμέμπτου πολιτικοῦ βίου καὶ

φυσικὴν ῥητορικὴν δεινότητα θαυμασίαν, προσεκτᾶτο ὁσημέραι πλείονας ὁπαδοὺς. Πανταχόθεν προσήρχοντο πρὸς αὐτὸν χωρικοὶ καὶ ἀστοί, καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἠῤῥξανεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν του, οἵτινες ὠρκίζοντο εἰς τὸν λόγον του καὶ ἐπίστευον ἀκραδάντως εἰς αὐτόν, ὡς εἰς προφήτην, ἀπεσταλμένον παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ προπαρασκευάσῃ αὐτοὺς ἐπαξίως πρὸς νέαν ὑποδοχὴν τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ. Αἱ παραινέσεις, αἱ ἀπειλαί, αἱ φυλακίσεις, καὶ ἐν γένει πάντα τὰ μέτρα, ὅσα ἡ κυβέρνησις τῆς Βυρτεμβέργης ἐφήρμοζε καθ' ἐκάστην κατὰ τῶν μελῶν τῆς νέας ταύτης αἰρέσεως καὶ κατὰ τῶν ἀσαλεύτως κηρυτόντων τὸ νέον εὐαγγέλιον ἰδρυτῶν τῆς, οὐδαμῶς ἴσχυον ν' ἀναχαιτίσωσι τὴν διηνεκῶς αὐξανομένην πλημυραν τῆς κινήσεως ταύτης, τούναντίον δὲ συνετέλουν εἰς τὸ νὰ ἐπαυξάνωσιν ἔτι μᾶλλον τὴν δυνάμιν τῆς.

Ἀλλ' ὅτε πλέον ἐν ἔτει 1803 ἡ κυβέρνησις ἐκήρυξεν

ἀληθινὸν πόλεμον κατὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ 'Ράππου, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἔστελλεν εἰς τὸν στρατὸν ἢ ἐφυλά-
 χῶραν καὶ νὰ μεταναστεύσῃ μετὰ τῶν πιστῶν αὐτοῦ εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν. Ἑπτακόσιοι περὶ τοῦ 'Ραπ-

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΓΥΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Ludwig Feldmann.

κιζε, τὰς δὲ γυναῖκας ἐνέβαλλεν εἰς ἐργαστήρια καὶ τὰ
 παῖδια αὐτῶν εἰς ὀρφανοτροφεῖα, τότε ὁ Γεώργιος 'Ράπ-
 πος ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν σκληροτράχηλον
 πιστὰι — ἐκ μόνης δὲ τῆς ἐνορίας Κίτλιγγεν ὀγδοή-
 κοντα καὶ ὀκτῶ — ἠκολούθησαν αὐτῷ πέραν τοῦ ὠκεα-
 νοῦ. Πάντες οὗτοι ἐτίμων τὸν 'Ράππον ὡς τὸν λυτρω-

τὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ καταπραμένου κόσμου, ὡς τὸν κύριον καὶ δεσπότην αὐτῶν, ὡς τὸν ἰδιαίτερα χάριτι τοῦ Θεοῦ πεφωτισμένον ἄνδρα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἐμελλον νὰ ιδρύσωσιν ἐν τοῖς δάσεσι τῆς Ἀμερικῆς τὸ χριστιανικὸν κράτος τῆς εὐδαιμονίας.

Τῇ 15. φεβρουαρίου 1805 οἱ στρατιῶται οὗτοι τοῦ Σωτήρος ἀφίκοντο εἰς Πενσυλβανίαν. Ὁ Ῥάππος, ἔχων ἑαυτῷ ἐξησφαλισμένην τὴν ἀπόλυτον ὑπακοήν καὶ ὑποταγὴν τῶν ὁπαδῶν του, διέταξε, μετὰ ἐπίσημον καὶ πανηγυρικὴν ἐγκαινίαν τοῦ Συνδέσμου, νὰ παραδοθῶσιν αὐτῷ πάντα τὰ χρήματα καὶ τὰ ὑπάρχοντα, ὅσα ὑπελείποντο εἰσέτι εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τοῦ ταξιδίου των. Ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, ἅτινα συνεποσώθησαν εἰς 20,000 δολλαρίων, ἀπετελέσθη ὁ κοινὸς τοῦ Συνδέσμου θησαυρὸς, τοῦ ὁποίου τὴν διαχείρισιν ἀνέλαβεν αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς Ῥάππος. Ὁλόκληρος ἡ κοινότης ὤφειλε ν' ἀποτελῇ ὁμοῦ μίαν μόνην μεγάλην οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας κεφαλὴ ἦτο αὐτὸς ὁ θεοφώτιστος Ῥάππος. Ἐκαστον μέλος ὤφειλε νὰ ἐργάζεται διὰ τὸ σύνολον τῆς οἰκογενείας ταύτης. Ἐκ τῆς κοινῆς δὲ περιουσίας ἐλάμβανεν ἕκαστος τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀπαιτούμενα, ἅτινα κατ' ἀρχὰς περιωρίζοντο εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπρόκειτο περὶ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας.

Ὁ Ῥάππος ἠγόρασεν 6000 πλέθρα (2428 ἑκτάρια) γῆς ἐν τοῖς ἀγρίοις δάσεσι τῆς Πενσυλβανίας καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ μικρὰν τινὰ πόλιν, ἣν ὠνόμασεν Ἀρμονίαν. Ἡ πόλις αὕτη προήχθη ταχέως εἰς ἀκμὴν. Ἀλλ' ἡ πλήθυνσις τῆς κοινωνίας ταύτης διὰ τῆς τεκνοποιήσεως ἠπείλει αὐξήσιν τῶν ἐξόδων καὶ ἐλάττωσιν τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως τῶν γυναικῶν. Διὰ τοῦτο ὁ Ῥάππος ἐπέβαλεν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἀγαμίαν καὶ προσεπάθει μάλιστα κατὰ τὸ δυνατόν νὰ διαζευγνύη καὶ τὰ συνοικέσια, ἅτινα πρότερον εἶχον συναφθῇ μετὰ τῶν συμμεταναστευσάντων ὁπαδῶν του. Οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τέκνων, διότι τὸ τέλος τοῦ κόσμου προσεγγίζει καὶ ἡ τελευταία κρίσις ὅσον οὕτω ἄρχεται. Εἰσήγαγε δὲ εἰς τὴν κοινότητα καὶ εἰδός τι ἐξομολογήσεως, κατ' ὃ ἕκαστος ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐξομολογῇται εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ἐλαχίστους πόθους τῆς καρδίας του, πρὸ πάντων δὲ τοὺς σχετιζομένους πρὸς τὴν μετὰ γυναικὸς συμβίωσιν. Ἐπὶ τέλους ὁ γάμος ἐθεωρεῖτο ὡς ἁμάρτημα, ὡς κακούργημα· οἱ δὲ Ἀρμονίται ἠσπάσθησαν προθύμως τὴν διδασκαλίαν ταύτην.

Μετὰ δέκα μόλις ἔτη ὁ Ῥάππος εἶδεν ὅτι ἡ μετὰ τοσοῦτων μόχθων καλλιεργηθεῖσα καὶ ἤδη ἀκμάζουσα χώρα ἦτο πάρα πολὺ μικρὰ διὰ τὴν κοινότητα· διὰ τοῦτο ἐπώλησεν αὐτὴν ἀντὶ 100,000 δολλαρίων καὶ διὰ τῶν χρημάτων τούτων ἠγόρασε μεγάλας ἐκτάσεις γαιῶν παρὰ τῷ ποταμῷ Wabash εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Ἰνδιάνας, ἐν μέσῳ πυκνῶν καὶ τελματωδῶν δασῶν. Ἐνταῦθα ὤφειλεν ἡ κοινότης τῶν Ῥαππιστῶν νὰ ὑποβληθῇ εἰς νέας ἐπιμόχθους ἐργασίας πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν δασῶν, ἀποξήρανσιν τῶν ἐλῶν, πρὸς πορισμὸν καὶ καλλιέργησιν ἀγρῶν, πρὸς φύτευσιν ἀμπελώνων, καὶ πρὸς ἱδρύσιν νέας πόλεως. Βίος πλήρης μόχθων καὶ στερησέων ἦτο πεπωμένος καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς

Νέας Ἀρμονίας. Ἀλλ' ὁ παρὰ τῷ Ῥάππῳ κατατεθειμένος κοινὸς αὐτῶν θησαυρὸς ἠῤῥα καὶ ἐπολλὰ πλασιάζετο, τοῦθ' ὅπερ ἦτο δι' αὐτοὺς τὸ κυριώτατον, ὅπως δυνηθῶσι νὰ εἰσέλθωσιν ἐπαξίως εἰς τὴν χιλιετῆ βασιλείαν τῆς εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος. Καὶ ὅσκις οἱ ἀνυπομονοῦντες ἡρώτων, πότε θὰ ἐπέλθῃ ἡ βασιλεία αὕτη, ὁ Ῥάππος παρηγόρει καὶ καθησύχαζεν αὐτοὺς διαβεβαιῶν ὅτι ἐξ ἁπαντὸς θὰ ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, διότι ὁ χρόνος οὗτος ἤρχισε τῇ 15. φεβρουαρίου 1805 κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ συνδέσμου των, ἐκ δὲ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου ἐξάγεται ὅτι θὰ διαρκέσῃ εἰκοσιτέσσαρα ἔτη καὶ ἑξήμηναι, τοῦτ' ἔστι, μέχρι τοῦ ἔτους 1829 τῆς κοινῆς χρονολογίας. Ἐν τοσοῦτῳ πολλοὶ ἐκ τῶν συνιδρυτῶν τῆς κοινότητος εἶχον ἀποθάνει ὑπὸ τῶν ὑπερμέτρων μόχθων καὶ κακουχιῶν, τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτοῖς ὡς μέλεσι τῆς Ἀρμονίας. Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἔτη τῆς σιτοδείας 1816 καὶ 1817 προσήλθον ἐκ Βυρτεμβέργης νέα πλήθη ὁπαδῶν τοῦ Ῥάππου καὶ οὕτω ἠυξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς κοινότητος μέχρι χιλίων, συγχρόνως δὲ ἠυξήθη καὶ ὁ κοινὸς αὐτῶν θησαυρὸς. Ὁ Ῥάππος διωργάνωσε νέαν εὐχαριστήριον ἑορτήν, κατ' ἣν τὰ μέλη ὤμοσαν ἐκ νέου πίστιν εἰς τὸν ἀρχηγόν των, ἐπέβαλε δὲ καὶ ἔτι μεγαλύτερον δεσποτισμὸν ἢ πρότερον, ὡς τοῦ Θεοῦ κελεύοντος. Πάσαι αἱ ἐπιστολαὶ τῶν μελῶν ὤφειλον ν' ἀναγινώσκωνται ὑπ' αὐτοῦ, οὐδὲν δὲ ἄλλο βιβλίον ἐπετρέπετο εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ἀρμονίας εἰ μὴ ἡ Βίβλος καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ῥάππου συνταχθὲν ὑμνολόγιον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1823 εὗρίσκετο ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ ὁ περίφημος διὰ τὴν γενναϊότητα καὶ φιλανθρωπίαν του Ἀγγλὸς Ῥοβέρτος Ὁβεν, ὅστις ἐνθουσιῶδως ὠνειροπόλει κοινωνιστικὴν τινὰ μεταρρύθμισιν τῆς κοινωνίας, διήγειρε δὲ τότε ἐν Ἀμερικῇ, ὅπως καὶ πρότερον ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ ἡπείρῳ, τὴν γενικὴν προσοχὴν διὰ τῆς εὐαγγελίσεως νέας τινὸς Ἐδέμ, ἐνθα οὔτε πόλεμοι οὔτε κακουργήματα ἐμελλον πλέον νὰ συμβαίνωσι, ἀλλὰ σύμπασα ἡ ἀνθρωπίνη οἰκογένεια ὤφειλε νὰ κυβερνᾶται κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀγάπης. Ὁ Ὁβεν ἦλθεν εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ῥάππου καὶ ἠθέλησε ν' ἀγοράσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποικίαν του, διὰ νὰ ἔχῃ ἀμέσως μίαν καλῶς ὀργανωμένην μικρὰν πολιτείαν, ἣτις ἐμελλε ν' ἀποτελέσῃ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν πυρῆνα τῆς μεγάλης παγκοσμίου κατὰ τὰς ιδέας του κοινωνίας. Ὁ Ῥάππος, ὡς συνετὸς οἰκονομολόγος, ἐδέχθη προθύμως τὴν πρότασιν ταύτην καὶ ἐπώλησεν εἰς τὸν Ὁβεν ἀντὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου δολλαρίων 30000 χιλιάδων πλέθρων καλλιεργημένην χώραν μὲ κατοικίας ἱκανὰς διὰ 1500 ἀνθρώπους. Ὁ φαντασιοκόπος Ἀγγλὸς κατάρθωσεν εὐκόλως νὰ συνάξῃ παρὰ τῶν ἐν Βοστώνῃ καὶ Νέᾳ Ὑόρκῃ ὁπαδῶν καὶ θαυμαστῶν του τὸ διὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην ἀπαιτηθὲν ποσὸν καὶ ἀναλαβὰν τὴν ἀποικίαν τοῦ Ῥάππου Νέαν Ἀρμονίαν παρὰ τῷ Wabash ἤρχισε μετὰ πυρετώδους ζήλου τὸ ἔργον του, ἥτοι τὴν πραγμάτωσιν ἐπιστημονικοῦ κοινωνισμοῦ ἄνευ θρησκευτικῆς βάσεως, ὃν ἐθεώρει ὡς τὸν μόνον ὁρθόν. Ἀλλὰ μετὰ δύο μόλις ἔτη ἐχρεωκόπησεν οἰκτρῶς καὶ ἡ ἀποικία του ἐνέπεσεν εἰς παντελεῖ διάλυσιν καὶ ἀποσύνδεσιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)